

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji dotyczącej przydzielania skarżącemu punktów pierwszeństwa w trakcie postępowania w sprawie awansów za rok 2003, jak również decyzji o niewpisaniu jego nazwiska na listę urzędników awansowanych do stopnia A5 za ten sam rok;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący powołuje się w pierwszej kolejności na naruszenie przepisów art. 5, 7, 26, 43 i 45 Statutu, jak również na naruszenie zasady zgodności stopnia ze stanowiskiem oraz zasady przewidywalności kariery. W drugiej kolejności skarżący podnosi, że nie przeprowadzono żadnej analizy porównawczej zasług dotyczącej na równych zasadach wszystkich urzędników w tym samym stopniu, co stanowi naruszenie przepisów art. 5, 7, 26, 43 i 45 Statutu oraz zasady przewidywalności kariery.

wniósł skargę do Sądu ⁽¹⁾, a Sąd z kolei uchylił tę decyzję ⁽²⁾. W konsekwencji uchylenia tej decyzji pozwana powtórnie rozpatrzyła wnioski skarżącego i ponownie go oddaliła w drodze zaskarżonej decyzji.

Na poparcie skargi skarżący powołuje się na naruszenie art. 233 WE, naruszenie zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia oraz na naruszenie prawa. Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja ogranicza się do powtórzenia argumentów powołanych w pierwszej decyzji oddalającej wnioski i uchylonej przez Sąd, bez przedstawienia żadnych wyjaśnień, które pozwoliłyby na zbadanie, czy oddalenie wniosku skarżącego opiera się na ocenie różnych wchodzących w grę interesów, czego zażądał Sąd w wyroku. Ponadto Komisja niesłusznie uznała, że przeniesienie skarżącego skutkowało zamknięciem procedury dyscyplinarnej wszczętej w stosunku do niego. Wreszcie skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest bezprawna, gdyż Komisja zastąpiła w ocenie Komisję Rekrutacyjną EMCDDA stwierdzając w odpowiedzi na środek odwoławczy wniesiony przez skarżącego, że nie można wykluczyć, iż wynik rekrutacji przeprowadzonej przez EMCDDA byłby inny, jeśli Komisja Rekrutacyjna zostałaby powiadomiona o oskarżeniach przeciwko skarżącemu.

⁽¹⁾ Sprawa T-166/02, Dz. U. C 180 z 27/07/02, str. 32

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2003 r., Dz. U. C 124 z 24/05/03, str. 20

Skarga wniesiona dnia 27 grudnia 2004 r. przez José Pedro Pessoa e Costa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-503/04)

(2005/C 57/63)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 27 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga José Pedro Pessoa e Costa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów: Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 9 października 2003 r., na mocy której odmówiono skarżącemu przeniesienia go do Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA);
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji złożył wniosek o przeniesienie do Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA). Wniosek ten został oddalony, więc skarżący

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2004 r. przez Navigazione Libera del Golfo S.p.a. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-504/04)

(2005/C 57/64)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 29 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Navigazione Libera del Golfo S.p.a. (N.L.G.), z siedzibą w Neapolu, reprezentowanej przez adwokata S. Raveinę, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, o stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej w dniu 16 marca 2004 r. ⁽¹⁾ na podstawie art. 88 ust. 2 akapit pierwszy i art. 86 ust. 2 Traktatu WE w sprawie zatwierdzenia programu pomocy przyznanej przez Włochy publicznie przedsiębiorstwu transportu morskiego Caremar (Gruppo Tirrenia).

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 w zakresie, w jakim zatwierdza pomoc udzieloną Caremar na usługi transportu pasażerskiego statkami na linii Neapol Beverello – Capri ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1992 r., oraz o nakazanie zwrotu pomocy bezprawnie otrzymanej od dnia 6 sierpnia 1989 r.;
- 2) stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 2 lit. a) w zakresie, w jakim przewiduje zniesienie pomocy dla regularnych usług „szybkiego transportu pasażerskiego” na linii Neapol Beverello – Capri od dnia 1 września 2004 r., zamiast od dnia 6 sierpnia 1989 r., oraz o jednoczesne nakazanie zwrotu pomocy bezprawnie otrzymanej przez Caremar od tej ostatniej daty;
- 3) nakazanie wykonania obowiązku redukcji zdolności Caremar w zakresie przewozu pasażerów „szybkimi” jednostkami, po likwidacji odpowiednich usług ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2005 r.;
- 4) ewentualnie w zakresie, w jakim Sąd nie stwierdzi nieważności art. 3 ust. 1 w sposób wskazany w pkt 1:
 - a) nakazanie zwrotu pomocy bezprawnie otrzymanej przez Caremar w okresie 29 miesięcy między dniem 6 sierpnia 1989 r. a dniem 1 stycznia 1992 r., tj. datą skuteczności zatwierdzenia pomocy;
 - b) stwierdzenie nieważności postanowień ust. 2 lit. d) w zakresie, w jakim nie przewiduje on obowiązku ujawnienia kosztów i nadwyżek kosztów z tytułu obowiązków świadczenia usług publicznych powierzonych Caremar, jak też rocznych kwot przyznanej pomocy;
 - c) stwierdzenie nieważności art. 5 w zakresie, w jakim nie przewiduje on obowiązku uprzedniego zgłoszenia pomocy związanej ze zmianami cenników stosowanych przez Caremar, w tym ulg grupowych;
- 5) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca spółka, której na skutek uchwały Regione Campania z dnia 14 grudnia 2001 r. powierzono - bez żadnego wynagrodzenia - szczegółowe obowiązki świadczenia usług publicznych, sprzeciwia się decyzji Komisji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy udzielonej przez Włochy towarzystwom żegludowym Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar i Toremar (Gruppo Tirrenia) (nie opublikowana w Dz.U.UE), w szczególności w zakresie postanowień dotyczących linii Neapol Molo Beverello – Capri, o której mowa w art. 3 ust 1 i ust. 2 lit a) zaskarżonej decyzji.

Postanowienia te:

- zatwierdzają pomoc udzieloną Caremar na usługi transportu pasażerskiego statkami na linii Neapol Beverello – Capri, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1992 r., i
- przewidują zniesienie pomocy dla regularnych usług „szybkiego transportu pasażerskiego” na linii Neapol Beverello – Capri, jednakże z datą od dnia 1 grudnia 2004 r.

Zdaniem skarżącej zatwierdzenie pomocy mającej wyrównać nadwyżki kosztów z tytułu obowiązków świadczenia usług publicznych powierzonych przedsiębiorstwu publicznemu Caremar, jest bezprawne w zakresie, w jakim przesłanki wskazane w regulacji prawnej nie zostały spełnione w tej sprawie. W tym względzie podniesiono naruszenie art. 86 ust. 2 Traktatu WE, rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/1992 z dnia 7 grudnia 1992 r. oraz obowiązku przedstawienia wystarczającego i pozbawionego wewnętrznych sprzeczności uzasadnienia decyzji.

Skarżąca podnosi, że:

- na linii Neapol - Capri zawsze istniała konkurencja między dwiema prywatnymi spółkami żegludowymi (N.L.G. i S.N.A.V.), świadczącymi w ciągu całego roku porównywalne, jeśli nie identyczne, usługi; wobec występowania gry sił rynkowych nałożenie na Caremar obowiązków świadczenia usług publicznych nie jest zatem potrzebne;
- tymczasem, również usługi świadczone przez obie spółki prywatne stanowiły przedmiot umowy prawa publicznego narzuconej przez Regione Campania w celu ustalenia szczegółowych obowiązków świadczenia usług publicznych w zakresie rozkładu rejsów, cenników, regularności, ciągłości, rodzaju floty i jakości usług, podobnych lub identycznych do obowiązków świadczenia usług publicznych powierzonych Caremar;
- przy wykonywaniu tych usług Caremar ponosi ogromne straty, które od 1974 r. wyrównywane są znaczną pomocą zwaną „rocznymi dotacjami dla odzyskania równowagi gospodarczej” (wyraźną decyzją Regione Campania spółki prywatne wyłączono z możliwości uzyskiwania jakichkolwiek dotacji);
- jako że koszt usług publicznych powierzonych Caremar nie został ustalony na podstawie przetargu publicznego, w celu ustalenia, czy dotacje wypłacone przedsiębiorstwu publicznemu były odpowiednie, Komisja powinna była dokonać analizy nadwyżki kosztów w oparciu o koszty operacyjne średniego przedsiębiorstwa świadczącego analogiczne usługi (np. koszty ponoszone przez prywatne przedsiębiorstwa konkurujące na tej samej linii Neapol-Capri).

W ostatniej kolejności powołano się na nadużycie władzy przez Komisję w zakresie, w jakim wprowadziła ona do zaskarżonej decyzji kryteria podziału rynku, które -dokonując w oparciu o element czasu rozróżnienia między usługami świadczonymi za pomocą statków a usługami świadczonymi przy użyciu szybkich jednostek - doprowadziły ją do zatwierdzenia programu pomocy operacyjnej na rzecz usług transportowych świadczonych przez Caremar za pomocą statków, programu, który w innym wypadku nigdy nie zostałby uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem, biorąc pod uwagę występowanie konkurencji ze strony spółek prywatnych działających we w pełni porównywalnych warunkach, gdy chodzi o usługi transportu pasażerskiego.

(¹) Decyzja dotychczas nie opublikowana w Dz.U.U.E

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2005 r. przez Guido Stracka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-4/05)

(2005/C 57/65)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 4 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Guido Stracka, zamieszkałego w Wasserliesch (Niemcy), reprezentowanego przez adwokata R. Schmitta, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 lutego 2004 r. o umorzeniu dochodzenia OLAF OF/2002/0356 i leżącego u podstaw tej decyzji Final Case Report (Az.: NT/sr D(2003)-AC-19723-01687 05.02.2004);
- zobowiązanie pozwanej do ponownego podjęcia tego dochodzenia i do wydania nowego Final Case Report oraz obciążenie pozwanej kosztami sądowymi i pozostałymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, poinformował Dyrektora Generalnego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), że w związku z pracą w Urzędzie Publikacji Urzędowych uzyskał on informację o okolicznościach wzbudzających przypuszczenie o zaistnieniu ciężkich nadużyć. Wszczęte następnie dochodzenie OLAF zostało umorzone na mocy zaskarżonej decyzji.

Skarżący podnosi przede wszystkim, że jego skarga jest dopuszczalna, ponieważ zaskarżona decyzja ma wiążący skutek

prawny również dla niego, poprzez pozbawienie go prawnego statusu informatora o wewnętrznych nadużyciach (w języku angielskim „Whistleblower”).

Na uzasadnienie swej skargi skarżący podnosi, że OLAF nie zbadał zgłoszonego stanu faktycznego w sposób dogłębny i podjął arbitralną decyzję.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko „Parthenon A.E.”

(Sprawa T-7/05)

(2005/C 57/66)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Komisji Wspólnot Europejskich** reprezentowanej przez Dimitriosa Triantafyllou, doradcę prawnego Komisji, wspieranego przez adwokata Nikolaosa Korogiannakisa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko „**Parthenon – Anonimom Etairia Ikononikon – Touristikon – Viomikhanikon – Emporikon kai Exagogikon Ergasion.**”

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) Orzeczenie, że strona pozwana ma zapłacić kwotę 325.452,80 euro, z czego kwotę 259.800,00 tytułem należności głównej, zaś kwotę 65.652,80 tytułem odsetek za zwłokę do dnia 10 lutego 2005 r.;
- 2) Orzeczenie, że strona pozwana ma ponadto zapłacić dziennie kwotę 71,18 euro tytułem odsetek do czasu całkowitej spłaty zadłużenia;
- 3) Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję Wspólnot Europejskich, zawarła ze stroną pozwaną jako koordynatorem i członkiem konsorcjum kontrakt w ramach wdrożenia postanowień specjalnego programu „Badania, rozwój technologiczny i eksperymentowanie w sektorze rolnictwa i rybołówstwa.” Kontrakt związany był w szczególności z wykonaniem projektu „Rozwój nowych procesów mycia i obierania owoców” i miał zostać wykonany w okresie 24 miesięcy począwszy od dnia 24 lutego 2001 r. W kontrakcie Komisja zobowiązała się do wniesienia wkładu finansowego celem należytego wykonania projektu w wysokości 50 % dopuszczalnych kosztów, w maksymalnej kwocie 433.000,00 ecu.